

Vejen til vished

af

David Bekker-Jensen

Det er ved at blive mørkt, og vi kører op over bakken og videre rundt i svinget ... ser på kornmarkerne dækket med valmuer og på det sidste af solen, der er ved at gå ned i et hav af flammende skyer.

Han siger ikke et ord, men knuger næverne sammen, så knoerne bliver hvide; læner sig fremover i sædet og udbryder så et dybt suk. I et øjeblik mærker jeg hans døde blik på mig, men det forsvinder lige så hurtigt – ned i sædet mellem hans ben.

Jeg drejer rundt i svinget og tænker: Sådan har jeg alligevel aldrig set ham før!

Skal jeg tro pigen, havde han siddet sådan hele eftermiddagen. I et varmt, lummert værelse med lukkede vinduer og tillukkede persiener, der kun tillod tynde striber af sollys at slippe ind. Og i alle timerne havde han kunnet høre børnene. Ethvert hyl fra drengen eller pigens latter ville have trængt lige igennem de tynde vægge, og han skulle bare have siddet og lyttet til det hele, mens enhver lyd måtte have pint ham ufatteligt.

Men der var god grund til at tro hende. Alene det blik, han sendte mig, da jeg som den første person i flere timer trådte ind i den overophedede stue, var så frygteligt og kom så langt udefra, at det var rimeligt at antage, at han fuldstændigt havde mistet kontakten til sin egen krop ... at de mange timers grublen over de

begåede uretfærdigheder fuldstændigt havde fået ham til at glemme omgivelserne.

Og jeg kendte hans stædighed og genkendte den også i dette optrin, der sikkert nok så meget var en del af den magtkamp, som jeg var uvidende om for bare få timer siden. Da jeg trådte ind ad døren, havde han først ikke kunnet kende mig, og det må have været frygteligt for ham at erfare, at hun havde gjort alvor af sine trusler og havde sendt bud efter mig for at hente ham og hans ting. Hvorfor jeg skulle kunne bringe ham til fornuft, var mig umuligt at forstå, da hun ringede, men hun havde haft ret; der var åbenbart stadig lidt af den gamle respekt tilbage!

Han bemærker ikke, hvor tæt vi kommer en kollision i svinget, og i bakspejlet når jeg ikke at se mere, end at den tunge offroader let får rettet op, før den forsvinder i en støvsky. Jeg trækker længere ud i vejbanen og sætter farten op. Et par køer er trukket ud mod hegnet, og nogle af dem bræger i længsel efter at få tømt de tunge yvere. Vi suser forbi dem og videre hen over det mørknende land.

Det er som om hans lange, tynde krop med dens sure, halvrådne lugt har overtaget hele bilen, og hans varme, fedtede, forsømte nøgenhed mærkes under den tynde T-shirt og de alt for korte shorts. Og i alle timerne havde han ikke engang haft shortsene på, men kun den slidte, grønne T-shirt, der dårligt havde dækket de drengede trusser og slet ikke de tynde ben, som han havde trukket ind til kroppen og gemte hovedet i, det øjeblik jeg trådte ind ad døren. Først da det gik op for ham, hvem jeg var, vågnede han op, og selvom han ikke sagde andet end et grynt, rejste han sig fra sin plads på gulvet

bag kommoden og tog et par skridt rundt på sine bare fødder. Shortsene fandt han på en stol i hjørnet, og selvom de var hans, så de ikke ud til at passe ham, og i stedet for at tildække hans skrøbelige nøgenhed udstillede og fremhævede de blot hans spinkle, plettede ben.

Nøgenheden og mappen! De to sidste våben, han forsøgte at spille ud mod hende. Hvad angik nøgenheden var det tydeligt, at den generede hende, for hun vægrede sig ved at se på ham, også efter han havde trukket de spraglede shorts på. Mappen, hvad den betød, kunne man kun gætte på. Men den var vigtig. Selv nu, hvor vi er langt væk fra huset, vil han ikke stille den fra sig, men sørger for, at den står oprejst på gulvet mellem benene.

”De begyndte at bruge vold ...” Han trækker nervøst på skuldrene.

”Hvad skal det sige?”

”De forsøgte at rive mappen fra mig!”

Stanken fra ham, der sikkert skyldes, at han ikke har været i bad i lange tider, bliver med ét uudholdelig, og jeg kører vinduet ned, så den lumre aftenluft i tunge bølger ruller ind over os. Det er en svagt sødmefuld lugt af røg, der trækker ind fra det spredte, tottede græs langs vejkanten, og det er en duft, der kommer fra en verden, jeg ikke kender; som bærer den i sig alle de ambitioner, han flere år tilbage havde været nødt til at lægge bag sig.

”Hvad ville de med mappen?”

”De ville stjæle den fra mig ... ligesom de har stjålet alt andet fra mig ... mine penge, mine møbler, børnene.”